

**A Budapest Környéki Törvényszék
mint másodfokú bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: 4.Pf.20.597/2022/11.

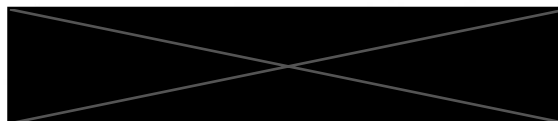
A tanács tagjai: Vargáné dr. Erdődi Ágnes a tanács elnöke
dr. Gajdos István előadó bíró
dr. Szabó Györgyi bíró

A felperes:

A felperes képviselője: dr. Lajos Sándor ügyvéd
(1093 Budapest, Boráros tér 3. III. emelet)

Az alperes: OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt.
(1066 Budapest, Mozsár utca 8.)

Az alperes képviselője:

A per tárgya: végrehajtás megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és határozat száma:
Ráckevei Járásbíróság
27.P.20.594/2021/12. számú

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:
Alperes
27.P.20.594/2021/13.

Rendelkező rész:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek
forint másodfokú perköltséget.

Feljogosítja az alperest, hogy az általa megfizetett 1.458.893 (egymillió-négy százötvennyolcezer-nyolcszázkilencvenhárom) forint fellebbezési illetéket visszaigényelje a NAV-tól.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság ítélete

- [1] Az elsőfokú bíróság ítéletében a dr. Forrai Miklós Végrehajtói Irodája által fogantatosított 217.V. /2014. számon folyamatban lévő végrehajtási eljárást megszüntette. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg dr. Forrai Miklós Végrehajtói Irodája (2310 Szigetszentmiklós, Viola utca 10. fszt. 5.) részére 259.977 Ft végrehajtási költséget. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek Ft perköltséget. Megállapította, hogy az eljárás során le nem rótt 1.094.170 Ft kereseti illetéket az alperes köteles megfizetni a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására az állam részére.

Az alperes fellebbezése, a felperes fellebbezési ellenkérelme

- [2] Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtassa meg, hogy a felperesi keresetet utasítsa el, másodlagosan kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára. Kérte továbbá, hogy a másodfokú bíróság marasztalja a felperest az első és másodfokú perköltségben azzal, hogy az alperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése és (5) bekezdése alapján kérte megállapítani akként, hogy az alperesi jogi képviselő ÁFA fizetésére kötelezett.
- [3] Előadta, hogy az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait változatlan tartalommal fenntartja. Ezt meghaladóan a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. §-ára és 346. § (5) bekezdésére történő hivatkozás mellett kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolása nem tartalmazza a vonatkozó bizonyítékok megjelölését, továbbá nem említi azokat a körülményeket, amelyeket az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, illetve nem utal azokra az okokra, amelyek miatt az elsőfokú bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.
- [4] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából teljes egészében mellőzte az alperes által – 2020. november 30. napi keltezésű és 2020. december 1. napján – előterjesztett beadványában foglalt perfelvételi nyilatkozatot, valamint az azt alátámasztó okirati bizonyítékokat.

- [5] Álláspontja szerint a részletes elszámolás adatai alapján egyértelműen megállapítható, hogy a kölcsönszerződés jogszerűen került felmondásra, vagyis az átszámított adatok szerint a számla hátralékos volt, a felperes súlyos szerződésszegése igazolhatóan megtörtént.
- [6] A tisztességtelenül felszámított összeg hiányában tehát a felperes hátraléka 243.293,20 japán yen összeg volt, amely 2012. decemberi JPY /HUF árfolyamon (2,9361) számítva, hozzávetőlegesen 712.850 Ft tartozásnak felelt meg, amely összeg a súlyos szerződésszegést egyértelműen megvalósította.
- [7] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében okiratellenesen – egy egyszerű kivonással – állapította meg a fennálló tartozás összegét, a csatolt törvényi elszámolás adataival ellentétesen. Helytelenül állapította meg ítéletében az alábbiakat: "A felmondást megelőzően 2012. augusztus 21. napján – figyelembe véve a tisztességtelenül felszámított összeget – a felperesnek 308.252,01 JPY - 217.661,6 JPY = 90.590,41 JPY tartozása állt fenn."
- [8] Kifejtette, hogy a kölcsönszerződés felmondására a felperes kötelezettségszegése miatt került sor. Az alperes a kölcsönszerződés rendelkezései alapján azonnali felmondással mondta fel a perbeli kölcsönszerződést. A kézbesítési tanúsítvány alapján a felmondást a felperes átvette, az átvétellel a felmondás hatályosult. Hivatkozott az 1/2018 Gazdasági Elvi Határozat 24. pontjára és kifejtette, hogy ezen határozat alapján megállapítható, hogy a közjegyzői ténytanúsítvány formájában a felmondás joga abban az esetben is megillette volna az alperest, ha abban felek előzetesen nem állapodtak meg.
- [9] A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 523. § (1) és (2) bekezdésére történő hivatkozással kifejtette, hogy a hivatkozott jogszabályhely a bankkölcsön, mint kötelelem lényegét fogalmazza meg, amely az adós főkötelezettségeként határozza meg a kölcsön összegének szerződés szerinti visszafizetését. Vagyis ezen főkötelezettség megsértése nyilvánvalóan súlyos szerződésszegésnek minősül.
- [10] Álláspontja szerint vizsgálni kell, hogy a felmondási ok lényeges kötelezettség nem teljesítéséhez, a futamidő és a tartozás összegéhez képest súlyos szerződésszegéshez kapcsolódik-e. Amennyiben súlyos szerződésszegéshez kapcsolódik, a felmondás érvénytelensége nem állapítható meg. Álláspontja szerint jogilag igen visszas helyzetet eredményezne, ha a ténylegesen és igazolhatóan súlyos szerződésszegés esetén a követelés teljesítésétől az alperes elesne.
- [11] Előadta, hogy a kölcsönszerződés alapján: "A hitelfelvevő súlyos szerződésszegése esetén a bank jogosulttá válik azonnali hatályú felmondási jogának gyakorlására. Súlyos szerződésszegésnek minősül különösen, ha:
- a) a hitelfelvevő a hitelszerződésből fakadó bármely fizetési kötelezettségével 30, azaz harminc napot meghaladó késedelembe esik, vagy teljesítését megszünteti.
- [12] Álláspontja szerint a felmondás jogszerűsége és a kölcsönszerződésben foglaltak súlyos megszegése egyértelműen megállapítható a jelen peres eljárásban, különös tekintettel arra, hogy a felmondás előtti utolsó fizetési felszólítás alapján az adósok

több mint 90 nap késelelembe estek, amely közel tízszerese a szerződésben megállapított 30 napos késelelemnek. Felek már a kölcsönszerződésben megállapodtak abban, hogy az adós fizetési mulasztása súlyos szerződésnek minősül. Mind a szerződéses rendelkezésnek, mind az ennél szigorúbb törvényi kritériumoknak eleget tett a felmondás, vagyis jogosult volt az alperes a felmondásra.

- [13] Álláspontja szerint a felmondás helyesen tüntette fel a felmondás okát, tekintettel arra, hogy a felperes a szerződésben vállalt kötelezettségét súlyosan megszegte, ez mind a régi Ptk. 525. § (1) bekezdésének e) pontjában foglaltakat, mind a kölcsönszerződés felmondásban hivatkozott V. 1 pontjában meghatározott – fent idézett a) pontban megjelölt – feltételt kimerítette. A két hivatkozás álláspontja szerint egymással összhangban áll, a kötelmi jogban a Ptk. ugyan zsinórmértékül szolgál a felek szerződéses jogviszonyában, azonban a felek – főszabály szerint – a szerződéses szabadságra figyelemmel megegyezésük szerint eltérő szabályokat állapíthatnak meg.
- [14] Álláspontja szerint a fentiekre tekintettel nem kérdéses, hogy mind a késelelem időtartama, mind a tartozás összege jelentősnek minősül, tehát a felperes súlyos szerződésszegést követett el.
- [15] Kifejtette, hogy a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseinek érvénytelen szerződéses kikötéseire tekintettel szükséges elszámolás módszertanának különös szabályairól szóló 54/2014. (XII. 10.) MNB rendelet 6. § (2) bekezdésének előírásából és a DH2 törvény rendelkezéseiből vezethető le, hogy a fogyasztói követelések kiszámítása nem azonos a folyósított kölcsön összegből származó és a törlesztő részletenkénti túlfizetések elszámolás időpontjára vetített egyszerű összegzésével. A hitelező felmondása azért volt jogszerű és érvényes, mert a felperesek az esedékes törlesztő részletek megfizetésének elmulasztásával, illetve késelelmes teljesítésével szerződésszegő magatartást tanúsítottak. Hivatkozott az Alkotmánybíróság 3019/2017. (II. 17.) AB határozatában írtakra is, valamint a Kúria a BH2019. 132. számú eseti döntésében rögzítettekre.
- [16] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben, egyben marasztalja az alperest a másodfokú perköltségben, akként, hogy a felperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján állapítsa meg és a felperesi jogi képviselő által megjelölt bankszámlára kérte utalni azzal, hogy a felperesi jogi képviselő ÁFA körbe tartozik.
- [17] Kifejtette, hogy az is releváns körülmény mely szerint az alperes a fellebbezésében lényegében teljes mértékben figyelmen kívül hagyja a 4/2021. PJE határozatban foglaltakat és következetesen az azzal ellentétes értelmezésre és bírósági gyakorlatra hivatkozik.
- [18] Rámutatott arra is, hogy az alperes másodlagos fellebbezési kérelmét tulajdonképpen semmilyen ténybeli, illetve jogi indokolással nem látta el a fellebbezésében.
- [19] Hivatkozott a Kúria Pfv.VII.20.807/2021/6. számú végzésében írtakra. A hivatkozott Kúriai határozat alapján nincs akadálya annak, hogy a végrehajtás megszüntetése iránti peres eljárásban hivatkozni lehessen a felmondás jogellenességére, sőt az eljáró bíróságnak a felmondás jogszerűségét ilyen esetekben vizsgálnia kell a fent

meghatározott – a 4/2021. PJE határozattal összhangban álló – szempontok alapján. Így tehát a perbeli esetben sem volt akadálya annak, hogy a felmondás jogszerűsége vizsgálat tárgyát képezze és a felmondás jogellenességére tekintettel a végrehajtási eljárás megszüntetésre kerüljön.

Megismételte, hogy az alperesi fellebbezés teljes mértékben ellentétes a 4/2021. PJE határozattal, hiszen annak a kiindulópontja az, hogy a DH törvények szerinti elszámolásban kimutatott összegeknek mindössze annyi szerepük volt, hogy azokat 2015. 02. 1. napjával el kellett számolni és azoknak a felmondás jogszerűsége semmilyen kihatásuk nincs.

- [20] Rámutatott arra, hogy a 4/2021. PJE határozat– amely az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése, valamint a Bszi. 24. § (1) bekezdés c) pontja alapján a bíróságokra kötelező – azonban ezzel ellentétes álláspontot tartalmaz, amely alapján az is egyértelmű, hogy a tisztességtelenül felszámított összeg figyelembe vehető a felmondás időpontjára vetítve a felmondás jogszerűségének megítélése szempontjából.
- [21] Kifejtette, hogy a perbeli jogkérdés megítélése szempontjából – azaz, hogy figyelembe lehetett-e venni a tisztességtelenül felszámított összegeket vagy sem a felmondás időpontjára vetítve és az kihathat-e a felmondás jogszerűsége – a jogegységi határozat egyértelmű választ adott, amely egyébiránt megegyezik az általa kifejtett jogi állásponttal. A jogegységi határozat arra a kérdésre is választ adott, hogy amennyiben ugyan túlfizetésben nem volt, azonban csak "bagatell" összegű hátraléka állt fenn az adósnak, akkor is lehetséges-e a felmondás jogszerűségének a megállapítása.
- [22] Rámutatott arra, hogy a kölcsönszerződés fizetési késedelemre alapított felmondása jogszerűségének megítélése során mindezek értelmében azt kell vizsgálni, hogy az adósnak keletkezett-e lejárt tartozása, tehát késedelembe esett-e, és a késedelem – a mértékére, illetve a hátralék összegére figyelemmel – olyan érdeksérelmet okozott-e a hitelezőnek, olyan súlyos szerződésszegésnek tekinthető-e, amely megalapozhatja a szerződés azonnali hatályú felmondását. Így kijelenthető, hogy amennyiben csak bagatell összegű a fennálló hátralék, akkor a felmondás ugyancsak lehet jogszerűtlen. Ennek megfelelően álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete jogalapját tekintve megalapozott.
- [23] Kiemelte, hogy a 4/2021. PJE határozat egyértelműen rögzíti, hogy a törvényi elszámolás csak az árfolyamrészről és az egyoldalú szerződésmódosításból eredő tisztességtelenül felszámított összegek kimutatásáról és elszámolásáról szól, de véletlenül sem arról, hogy a tisztességtelenül felszámított összegek figyelembevétele esetén a felmondás a polgári jog általános szabályai szerint jogszerűnek minősül-e vagy sem. Erre vonatkozóan a Kúria egyértelműen rögzítette a 4/2021. PJE határozat IV. 6 pontjában, hogy milyen számítási metódus alapján lehet kimutatni a felmondáskori túlfizetés vagy hátralék összegét.
- [24] Hangsúlyozta, hogy az alperes a 27.P.20.594/2021/10. számú tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint maga vállalta "tétéles kimutatás csatolását arról, hogy a felperes milyen összegű befizetéseket teljesített, ezek milyen módon kerültek elszámolásra, illetve, hogy a DH törvények szerinti elszámolás alapján a felmondás időpontjában milyen összegű tartozása állt volna fenn, valamint vállaljuk a felmondást megelőző

felszólító levél csatolását." E vállalás mentén az elsőfokú bíróság is felhívta az alperest a hivatkozott tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzésében arra, hogy 15 napon belül a súlyos szerződésszegés bizonyítása körében a rendelkezésre álló okiratokat, felszólító leveleket csatolja a bíróság részére, valamint csatolja a részletes kimutatást a felperes teljesítéséről vállalásának megfelelően.

- [25] Rámutatott arra, hogy a fentiek alapján magának az alperesnek is nyilvánvaló volt, hogy a DH törvények szerinti korábban csatolt és hivatkozott törvényi elszámolás önmagában nem lesz elegendő a bizonyításhoz, hiszen önként vállalta tételes kimutatás csatolását. Emellett az elsőfokú bíróság felhívása folytán sem lehetett kétsége az alperesnek afelől, hogy a törvényi részletes elszámolás önmagában nem lesz elegendő. Az alperes a saját vállalása és az elsőfokú bíróság felhívása ellenére a számítást nem végezte el, további iratokat nem csatolt, így az elsőfokú bíróság alappal fogadta el az általa előadottakat.
- [26] Kiemelte, hogy az alperes által megjelölt 243.293,20 JPY összegű hátralék összeg a törvényi részletes elszámolás 17. oldalán található a 2012. 08. 06. napra vonatkozó sorban, a 30. oszlopban. A törvényi részletes elszámolás 26. oldalán található fogalom-magyarázat az tartalmazza a 30. oszlop vonatkozásában, hogy az "nem tartalmazza az átszámításból adódó túlfizetés összegét", azaz a 219.692,97 JPY összegű túlfizetést nem veszi figyelembe. Emiatt is hivatkozott arra a 2022. 04. 28. napján megtartott tárgyaláson is, hogy a felperes felmondás előtti hátralékának összege legfeljebb a két szám különbözete lehet, ami még annál is kevesebb, mint amit az elsőfokú bíróság az ítéletében rögzített. Ettől függetlenül még az elsőfokú bíróság által rögzített számok alapján is csak "bagatell" összegű hátralékról beszélhetünk.
- [27] Hivatkozott a Budapest Környéki Törvényszék 10.Pf.20.790/2020/7. számú ítéletében, valamint a Kúria Gfv.VII.30.071/2019/9. számú ítéletében írtakra is. Előadta továbbá, hogy a Kúria Pfv.I.20.171/2021/6. számú végzése is a kifejtettekkel azonos álláspontot tartalmaz.
- [28] Hivatkozott továbbá a Pesti Központi Kerületi Bíróság 3.P.301.745/2020/56. számú ítéletére is, amely azt mondta ki, hogy a törvényi elszámolás önmagában nem elegendő, és amennyiben a pénzügyintézet nem mutatja be azt a – 4/2021. PJE határozat IV. 6. pontjának megfelelő – számítást, amely alkalmas lenne a felperesi számítás cáfolatára, úgy minden további nélkül a felperesi számítást kell elfogadni. Kiemelte továbbá azt is, hogy az alperes – a vállalása ellenére – nem csatolta a felmondás előtti fizetési felszólításokat sem, azonban azoknak már csak azért sem lett volna jelentőségük, mivel az azokban foglalt felperesi hátralékként megjelölt összegek tartalmazták a tisztességtelenül felszámított összegeket, így azok a felmondás jogszerűségének alátámasztására alkalmatlanok.
- [29] Az alperes azon hivatkozására, hogy a felperes késelemben volt előadta, hogy a tisztességtelenség a szerződés aláírásától kezdődően fennáll, így a felperes minden egyes hónapban megfizetett tisztességtelenül felszámított összegeket, aminek következtében a túlfizetése folyamatosan göngyölgött, azok az esetleges elmaradásokat fedezték, sőt meghaladták az adott havi fizetési kötelezettség összegét, ami egyben azt is jelenti, hogy a következő havi fizetési kötelezettséget korábban is teljesítette, mint ahogy az esedékes lett volna.

- [30] Sérelmezte, hogy az alperes annak ellenére, hogy a 4/2021. PJE határozat egyértelműen kimondta azt is, hogy BH2019. 132. számú döntés a továbbiakban nem hivatkozható, mégis erre hivatkozott.
- [31] Vitatta továbbá az alperes azon állítását, hogy "alperes mindvégig tájékoztatta felperest arról, hogy tényleges tartozása milyen összegben áll fenn, milyen esedékességi időpontokban, a hatályos jogszabályban foglalt kötelezettségének a szerződéses kötelelem során mindvégig eleget tett." Ilyenre nem került sor és az alperes ezen állítását nem is támasztotta alá semmilyen módon.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

- [32] A fellebbezés nem alapos.
- [33] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében megalapozottan hivatkozott arra, hogy az alperes másodlagos fellebbezési kérelme vonatkozásában nem adott elő olyan tényeket, nem terjesztett elő olyan jogi érvelést, amelyek alapján megállapítható lett volna lényeges olyan eljárásjogi szabálysértés, ami megalapozhatta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, erre tekintettel a másodfokú bíróság az alperes fellebbezését érdemben bírálta el.
- [34] Az nem volt vitás az elsőfokú eljárásban, hogy a végrehajtás megszüntetése iránti perben a felperes, mint adós végrehajtás megszüntetési okként hivatkozhat az alperesi jogelőd felmondásának a jogellenességére. Ebben a kérdésben a kialakult joggyakorlat egyértelmű (Kúria Pfv.I.20.708/2021/3.)
- [35] Az ide vonatkozó kereseti kérelem tekintetében a felperesi jogállítás az, hogy az alperesi jogelődnek a felperes hátralékára, azaz, fizetési késedelmére alapított, az alperesi jogelőd és az alperes által állított súlyos szerződésszegő magatartása nem valós, az alperesi jogelőd jogszerűtlenül mondta fel a kölcsönszerződést.
- [36] A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.
- [37] Figyelemmel az alperesi vitásra, a felperesnek van bizonyítási kötelezettsége és terhe a vonatkozásban, hogy nem volt olyan súlyos szerződésszegő magatartása, amely megalapozta volna a kölcsönszerződés jogszerű felmondását.
- [38] Ahhoz, hogy a felperes bizonyítási kötelezettsége tekintetében eleget tudjon tenni a rá háruló bizonyítási feladatának, elsődlegesen az alperesnek kell az esetleges hátralék (a tisztességtelenül felszámított összegek levonása után a felmondás időpontjában fennállt aktuális egyenleg) kiszámításához szükséges adatokat szolgáltatni, figyelemmel arra, hogy az adatokat az alperes kezeli, jogszabályi rendelkezések alapján az alperes köteles a számítások elvégzésére és a számítás eredményének nyilvántartására. Ebben az esetben ugyanis nem a Pp szerinti bizonyítás [rPp. 164.§ (1) és (2) bekezdés, 206.§ (1) és (2) bekezdés], hanem adatok szolgáltatása történik, amelyre az adatok birtokában levő fél (az alperes pénzügyintézet) köteles. A

rendelkezésre bocsátott adatok alapján az ellenérdekű fél (a felperes fogyasztó) nyilatkozhat az igényeiről, és ez a nyilatkozat szabja meg az eljárás további menetét, így a bizonyítás kereteit is, amely bizonyítás már valóban a felperest terheli. [Kúria Pfv.I.20.708/2021/3]

- [39] Az elsőfokú bíróság a régi Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségének eleget tett a 2022. március 10. napján tartott tárgyalási határnapon és a 27.P.20.594/2021/10. számú jegyzőkönyvbe rögzítetten is a tájékoztatást követően az alperes vállalta tételes kimutatás csatolását arról, hogy a felperes milyen összegű befizetéseket teljesített, ezek milyen módon kerültek elszámolásra, illetve, hogy a DH törvények szerinti elszámolás alapján a felmondás időpontjában milyen összegű tartozása állt volna fenn, valamint vállalta a felmondást megelőző felszólító levél csatolását.
- [40] Az alperes a vállalt kötelezettségének nem tett eleget. A fellebbezésben hivatkozott, az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozata és okirati bizonyítéka alapján nem állapítható meg, hogy a felmondás időpontjában a felperesnek milyen összegű és időtartamú hátraléka volt. Megalapozottan hivatkozott a felperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy az ott feltüntetett 243.292,20 JPY hátralékos összeg nem tartalmazza az átszámításból adódó túlfizetés összegét. Figyelemmel a 30. oszlophoz fűzött fogalom-meghatározásra.
- [41] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a felülvizsgált elszámolás nem alkalmas bizonyítási eszköz a felperes felmondáskori hátralékának bizonyítása körében, de önmagában nem elegendő. A korábban kifejtettek szerint az alperesnek perrendszerű nyilatkozatot kell tennie abban a körben, hogy pontosan megjelölje a felmondáskori hátralékot, meg kell jelölnie, hogy állítását a felülvizsgált elszámolás mely adataira alapítja (lehetőleg oszlop, sor beazonosítással). Az adatok megjelölésén kívül az alperesnek meg kell jelölnie a matematikai műveleteket is, és el is kell végeznie azokat. Lényegében a 10. sorszámú jegyzőkönyvben vállaltaknak megfelelően olyan szöveges és táblázatos perbeli nyilatkozatot kell tennie, ami alapján egyértelműen megállapítható és ellenőrizhető a felmondáskori hátralék összege és időtartama.
- [42] A bíróság hivatalból nem folytat le bizonyítási eljárást törvényi előírás hiányában és a peres felek helyett sem tehet perbeli nyilatkozatot. Ennek megfelelően az alperes nem helyezkedhetett arra az álláspontra, hogy a felülvizsgált elszámolás és egyéb okirati bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság számolja ki a felmondáskori hátralék összegét és időtartamát.
- [43] Nem vitásan az elsőfokú bíróság elszámolása (308.252,01 JPY – 217.661,6 JPY =90.590,41JPY nem felel meg a felperes által többször hivatkozott 4/2021. PJE határozatban írtaknak, így annak összecszerúsége nem valós.
A helyes elszámolás a 4/2021. PJE határozat IV.6. pontja szerint:
"A befizetett összeget ezért teljes egészében (tehát az érvénytelen részhez kapcsolódó többletszolgáltatást is) a szerződés teljesítéseként kell– a pénztartozás teljesítésére vonatkozó szabályok szerint – elszámolni, ehhez az adós további jognyilatkozatára, újabb rendelkezésére nincs szükség. Ha a többletszolgáltatást teljesítő adós a teljesítéskor az érvényesen kikötött szolgáltatás tekintetében késedelemben volt, a többletszolgáltatást a hátralékos szolgáltatásra kell elszámolni. Ha pedig az érvényesen kikötött szolgáltatás vonatkozásában a teljesítéskor nem állt fenn

késedelem, a többlétszolgáltatást idő előtti teljesítésként kell figyelembe venni, és a következő törlesztő részletre elszámolni. A kölcsönszerződés fizetési késedelemre alapított felmondása jogszerűségének vizsgálata során mindezekre tekintettel a felmondást megelőzően a törlesztőrészleteknek az érvénytelen kikötésen alapú hányadára teljesített befizetéseket is érteni kell – az ismertetett szempontoknak megfelelően – az adós javára."

- [44] Az alperes a bíróság felhívására a 10. sorszámú jegyzőkönyvben vállalt adatszolgáltatási kötelezettségének nem tett eleget, ezért az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben nem állapítható meg a felmondáskori hátralékos összeg mértéke és időtartama, ezért ennek következményeit az alperes tartozik viselni.
- [45] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján– eltérő indokolással – helybenhagyta.

Záró rész

- [46] Az eredménytelenül fellebbező alperest a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján marasztalta a felperes másodfokú perköltségében, amelynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján, figyelemmel ezen IM rendelet 3. § (4) és (5) bekezdésében írtakra nettó Ft plusz áfa, azaz bruttó Ft ügyvédi munkadíjban határozott meg. A másodfokú bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 51. § (1) bekezdése és 80. § (1) bekezdésének i) pontja alapján feljogosította az alperest az általa megfizetett 1.458.893 forint fellebbezési illeték visszaigénylésére, tekintettel arra, hogy ezt megelőzően már az elsőfokú bíróság ítélete hatályon kívül helyezésre került és a megismételt eljárásban ismételt az alperes fizette meg a fellebbezési illetéket. A másodfokú bíróság az alperes fellebbezését tárgyaláson bírálta el.

Budapest, 2022. december 1.

Vargáné dr. Erdődi Ágnes s.k.
a tanács elnöke

dr. Gajdos István s.k.
előadó bíró

dr. Szabó Györgyi s.k.
bíró